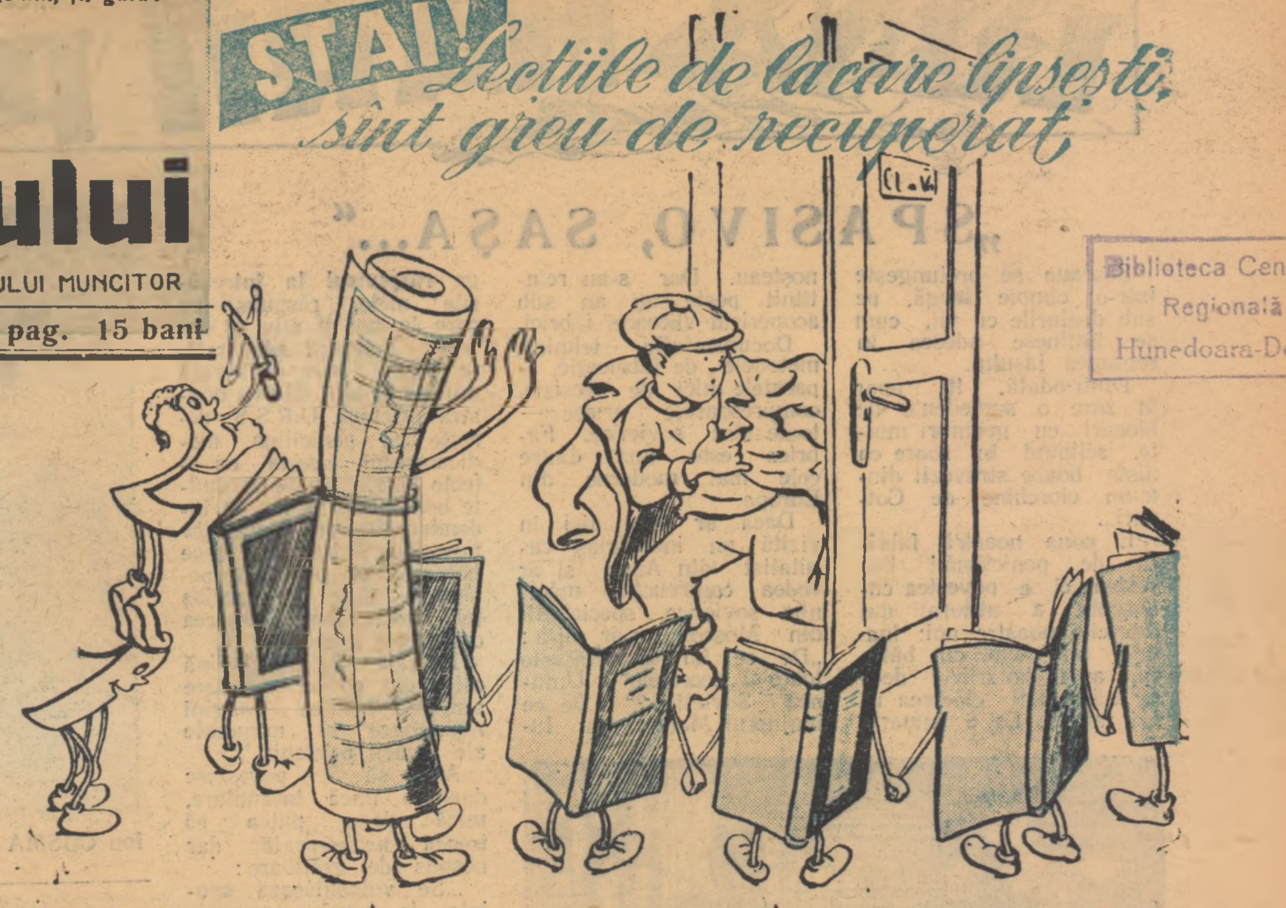
Proletari d'n toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 84 (436) miercuri 19 oct. 1955 ★ 4 pag. 15 bani

Gheorghiță își descoperă prietenii

Cu multe bucurii este încununată viața și activitatea unui detașament de pionieri. Despre una din aceste bucurii povestește o mică întîmplare petrecută, nu de mult, într-un detașament al Școlii de 7 ani din satul Periș.

...O adunare solemnă, într-o clasă împodobită cu cetini proaspete și sumedenie de flori de culori felurite. In careu e liniște deplină. Celor 10 elevi care și-au rostit angajamentul li se leagă la gît pentru prima dată cravata roșie de pionier. Sub drapel, în fața colegilor săi, stă acum elevul Manolache Gheorghe, din clasa a IV-a. Iată că s-a îndeplinit vechea lui dorință. Ar vrea să spună ceva frumos. Dar parcă i-a pierit glasul.

Clipele trec în zbor. Din fața lui dispare tovarășa instructoare și apare o altă figură, tot atît de bine cunoscută. Ii urează mult spor la învățătură, apoi îi întinde un buchet de flori. Manolache de-abia se poate desmetici. Cum, Ștefania? Vechea președintă de detașament? Doar ea este dușmana lui! Nu spunea ea că-i indisciplinat și învață prost? Numai din pricina ei n-a primit el cravata pînă acum. Apucă stîngaci florile, le privește uimit și-apoi se uită în jur. Zeci de priviri voioase sînt ațintite spre el. Ce poate însemna asta?... Și iată că aici, pentru prima dată, își dă seama că pionierii îl iubesc. Incep să i se limpezească gîndurile. Se vede ca într-o oglindă la alte adunări unde se primeau pionieri. Cu fruntea veșnic încrețită, ambițios și mîhnit, retras într-un colț — așa își privea pe atunci colegii. Era convins că ei, numai ei poartă vina că nu poate primi și el cravata. Dar la ce te poți aștepta atunci cînd tot detașamentul este condus de o fată? Habar n-are cum să se poarte cu băieții. Da, așa gîndea el. De atunci n-o putea suferi pe Ștefania, și doar ea venea deseori să-l întrebe ce mai face. Il întreba chiar dacă nu vrea să învețe împreună. Iar el — îi arăta pumnii... Vai, ce rușine îi este acum! Cum de n-a observat el mai devreme că Ștefania și întreg detașamentul doreau neapărat să-l ajute? Ambițios cum era, nu vroia să recunoască nimic: nici că e indisciplinat, nici că are și note slabe. Aducîndu-și aminte de note, se gîndi la Nicușor, pionierul cu care a învățat împreună la sfîrșitul anului trecut.

Nici nu apucă să-și termine bine gîndurile, că se și trezi cu Nicușor.

— Bravo, Gheorghiță, ce bine-mi pare că ești și tu pionier. Să știi că noi ne bucurăm în primul rînd de tine!

Georghiță se simți mai fericit ca oricînd.

Nu cumva Nicușor tot din partea detașamentului venise să-i ajute la carte? Ba da, e limpede că așa era! După adunare, Gheorghiță o porni spre casă. Era fericit că astăzi, odată cu primirea cravatei de pionier, descoperise cîți prieteni are.

Irma CSIKI

CA SĂ FII MARINAR...

Prin luna mai a anului acesta, doi băieți se plimbau prin portul Constanța. Mergeau încet, fără țintă. După felul cum priveau ei oamenii din port, clădirile și mai ales vapoarele, oricine își putea da seama că umblau fără rost pe acolo, fapt care atrase și atenția unui marinar.

— Căutați pe cineva? îi întrebă el cînd ajunse în dreptul lor.

Băieții îl priviră la început cu neîncredere, dar gîndindu-se că, oricum, tot vor trebui să împărtășească cuiva taina lor, intrară în vorbă cu el. Ii povestiră că ei amîndoi ar dori grozav să se facă marinari, că dorința asta a lor e atît de mare, încît au fugit de la școală și au venit aici în port. La sfîrșit, îl rugară pe marinar să-i ia cu el pe vas.

La auzul acestei rugăminți, fruntea marinarului se încreți ușor, așa cum se-ncrețește la orice om cînd chibzuiește adînc. Curînd însă, un zîmbet îi lumină fața.

— Bine, zise el, am să vă iau. Haideți chiar acum!

Cine ar putea oare descrie bucuria copiilor? Niciodată nu-și închipuiseră ei că lucrurile vor merge atît de ușor. Pășeau în urma marinarului și-n gîndul lor se și vedeau înfruntînd cu bărbăție fel de fel de primejdii.

Cînd ajunseră pe vas, marinarul îi duse în fața căpitanului:

— Tovarășe căpitan, zise el, v-am adus doi marinari. Vor să intre în echipajul nostru.

— Așa? se miră căpitanul. Păi să vedem mai întîi la ce se pricep.

Și zicînd aceasta scoase de undeva o coală de hîrtie făcută sul și o întinse pe masă. Era o hartă.

— Uitați-vă, aici trebuie să ajungem noi. Ia să-mi spuneți pe unde va trebui să navigăm?

Băieții se aplecară asupra hărții. Liniile întortochiate în toate felurile, cifrele, toate acestea păreau că nu le spun nimic.

— Ei, nu-i nimic dacă nu vă pricepeți să citiți o hartă, spuse căpitanul, deși lucrul acesta nu este îngăduit niciunui marinar. Poate că vă pricepeți la altceva. Și luîndu-i de mînă îi duse pe copii în fața aparatelor de bord.

— Ca să aflăm direcția, trebuie să facem calcule matematice destul de grele. Imi închipui însă că voi vă pricepeți bine la matematică. Ia să-mi calculați voi asta. Și dădu copiilor o hîrtie cu cifre, după ce, bine înțeles, le explicase ce să facă cu ele. Dar nici de data asta băieții nu s-au putut descurca.

Au mers pe urmă în sala mașinilor, unde au fost puși să lucreze cu teodolitul. Dar unde n-au fost? Peste tot însă au pățit la fel.

—Uite ce e, le spuse la sfîrșit căpitanul. Am crezut că, dacă ați venit să vă faceți marinari, vă pricepeți la ceva, dar, după cîte văd, nu știu ce ați putea face aici. Ș-apoi voi ați fugit de la școală... Poate că ați fugit și altădată. Cum pot să-mi închipui că pe vapor nu veți face tot așa? Nu, nu, eu nu pot să primesc în echipajul meu niște analfabeți și chiulangii.

★

Povestirea aceasta este adevărată. Eroii ei sînt chiar doi băieți din clasa la care sînt diriginte. M-am gîndit că lecția primită de ei, pe vapor, poate sluji și altor copii, de aceea v-am și povestit-o.

Oricare dintre voi visați ca și băieții despre care am povestit mai înainte, la meseria pe care o veți alege. Dacă însă, asemeni lor, veți fugi de la lecții, vă veți trezi mai tîrziu cu multe surprize neplăcute. Iată dar că, de felul cum învățați voi acum la școală, depinde realizarea visurilor voastre de viitor.

prof. Dumitru IONESCU

„Sculptorii" din clasa a II-a

★

Deocamdată nu poți să-ți dai seama cam ce anume o să iasă din grămăjoara de plastilină. Dar dacă ai răbdare și aștepți cîteva minute vei vedea cum grămăjoara de plastilină se transformă... în ce? Exact... într-un morcov de toată frumusețea!

La una din orele de lucru manual, copiii din clasa a II-a de la Școala nr. 125, din București, au modelat din plastilină morcovi și alte legume.

M-am certat cu chiulul

Am învățat mai întîi patru clase elementare în orașul Dorohoi. Impreună cu cîțiva prieteni, plecam de multe ori de la ore, alteori nu mă duceam deloc. Cînd am ajuns în clasa a IV-a, chiulul devenise la mine un obicei. Ce-i drept, din cauză că lipseam de la ore, îmi era mult mai greu să învăț decît celorlalți colegi. Ba, îmi amintesc chiar că tovarășul învățător trebuia întotdeauna, în preajma examenelor, să-și bată mult capul cu mine, ca să mă pună la curent cu învățătura.

Cînd m-am făcut mai mare, am venit la București, — unde era și fratele meu, — cu gîndul să învăț o meserie. Am intrat la Școala profesională de pe lîngă uzina „Matyas Rakosi". Vechiul meu obicei încă nu mă părăsise. Dar vezi bine, dacă lipseam de la școală o dată, apoi în ziua următoare nu mai știam care sînt fazele exacte de turnare a unei piese sau cum se finisează ea.

Cînd am terminat școala, am început să lucrez la secția de turnătorie a uzinei. De munca mea, ca și de a celorlalți tovarăși din echipă, depindea acum întreaga producție a secției de turnătorie. Doream din toată inima să fiu un muncitor bun, de nădejde. Chiulul însă tot se mai ținea de mine. Multă vreme a trebuit să treacă pînă să mă pot dezbăra de acest prost obicei. Nu vreau să par îngîmfat, dar vă spun pe cuvîntul meu că acum nu pierd nici un minut din timpul de lucru.

Deși n-am decît 17 ani, eu pot să vă spun din experiență: un obicei prost îl prinzi repede, dar tare greu te mai dezbări de el! Și, afară de asta, să știți că chiulitul lasă urme adînci nu numai în atitudinea ta față de muncă, dar și în cunoștințele tale.

Ion BUICIUC
Turnător. Uzina „Mátyas Rakosi"

LUNA MARII PRIETENII

„SPASIVO, SAȘA..."

Șoseaua se prelungește într-o cîmpie largă, pe sub dealurile cu vii, cum se întîlnesc adesea în regiunea Iașului.

Dintr-odată, îți apar în zare o sumedenie de blocuri cu geamuri multe, sclipind în soare ca niște boabe străvezii dintr-un ciorchine de Cotnari...

E noua noastră fabrică de penicilină! Povestea ei e povestea cunoscută a atîtora din fabricile noastre noi: înainte, un cîmp cu bălării, apoi hotărîrea de-a se înălța aici clădirea unei fabrici. La 6 ianuarie 1953, începutul. Așezarea primelor cărămizi, ridicarea primelor schele... De atunci, au trecut aproape trei ani și marea fabrică va porni în curînd. Da, dar cîte nu s-au întîmplat în acești ani!

S-a făcut o linie ferată specială, pe care au venit aici sute de trenuri cu materialele de construcție; s-au adus 400 de vagoane de instalații și mașini, 100 de kilometri de țeavă...

Și, ca la orice fabrică socialistă, în timp ce se înălța imensul pavilion de producție, mai încolo se ridicau și blocurile de locuințe, începeau amenajările viitoarelor grădini.

Cam pe cînd se așezau temeliile, la hotarul cu Uniunea Sovietică s-au întîlnit două trenuri, într-unul plecau la Moscova cîțiva tineri romîni să studieze la fabricile sovietice de penicilină; cu celălalt veneau la noi specialiștii sovietici: ingineri, chimiști, constructori. Veneau să ajute la construirea fabricii noastre. Atunci încă nu se cunoșteau. Dar s-au reîntîlnit peste un an sub acoperișul viitoarei fabrici.

Documentația tehnică, metodele de fabricație, aparatele mici de precizie, compresoarele uriașe — toate sînt sovietice. Fabrica este una dintre cele mai moderne din Europa.

Dacă ar veni aici în vizită un industriaș capitalist din Apus și ar vedea construcția, mașinile sovietice, specialiștii din Moscova, s-ar mira: „De ce își împărtășește toate „secretele" Uniunea Sovietică?" De ce inginerul Moldoveanu Iuliu a putut să studieze toate amănuntele de fabricație la Moscova? De ce tehnicianul Alexei Kozirev și întreaga brigadă sovietică muncește cu atîta elan într-o țară străină?

S-ar mira acest capitalist și n-ar putea înțelege răspunsul la întrebările mele, răspuns pe care la noi îl știu și copiii: prietenii adevărați se ajută între ei, învață unii de la alții. Marea noastră prietenă U.R.S.S. dorește ca penicilina, medicamentul acesta cu efecte binefăcătoare în multe boli grele, să fie la îndemîna tuturor oamenilor muncii. Prietenia trece hotarele și înfrățește popoarele care au acelaș țel: pacea și fericirea oamenilor muncii.

Fabrica de penicilină este ca o oglindă care strînge în ea imagini numeroase și minunate ale marii prietenii.

Am să vă povestesc doar o mică întîmplare, mică de-ar putea să treacă neobservată, dar nespus de grăitoare:

...Se vulcanizează spoiala de cauciuc a unor cazane uriașe pentru acid. Coborît într-o cadă, un meșter romîn lucrează de mult în aerul greoi de jos. E obosit, dar nu vrea s-o spună nimănui și nici el nu vrea să știe de asta. N-o să observe nimeni că el stă de cîteva ore acolo jos... Dar Sașa, meșterul sovietic, știe prea bine de cînd lucrează el și că nu este de loc ușor ceea ce face. Fără să-i spună nimic, sare în cazan:

— Tovariș Vasile, lasă... eu...

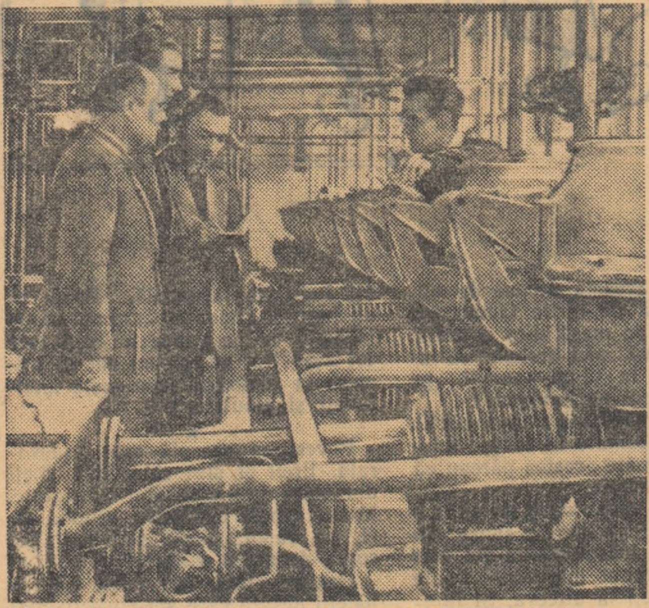
Meșterul nostru, recunoscător, îi predă uneltele și, ieșind afară poate însfîrșit să-și șteargă sudoarea de pe obraji. Apoi îi strigă:

— Spasivo, Sașa!

— Nicevo... nimic...

Cîte asemenea întîmplări nu se petrec mereu, în zeci de săli, pe lîngă sute de mașini. Odată cu prima fabrică romînească de penicilină, s-a înălțat un adevărat monument al prieteniei.

Șerban VOICU

In sala separatoarelor totul e gata! Paftală Gheorghe, Grigore Alexandru, Urziceanu Mihai și inginerul Moldoveanu Iuliu, specializat în U.R.S.S., verifică aparatele. In curînd vor porni.

Ion COSMA Țărani muncitori romîni în vizită la un colhoz din U.R.S.S.

Citeva cărți apărute pentru voi in cinstea „Lunii Prieteniei Romîno - Sovietice"

N. OSTROVSKI — Opere, volumul I și II

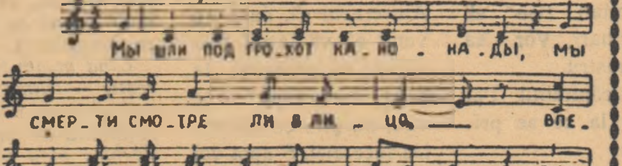
B. POLEVOI — Povestea unui om adevărat

V. BELEAEV — Cetatea veche

A. GAIDAR — Opere, volumul I și II

Să învățăm acest cîntec în cinstea Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice

МАЛЕНЬКИЙ БАРАБАНЩИК

1. Мы шли под грохот канонады,
Мы смерти смотрели в лицо,
Вперёд продвигались отряды
Спартаковцев, смелых бойцов. (2 раза)

2. Средь нас был юный барабанщик.
В атаках он шёл впереди
С весёлым другом — барабаном,
С огнём большевистским в груди. (2 раза)

3. Однажды ночью на привале
Он песню весёлую пел,
Но, пулей вражеской сражённый,
Пропеть до конца не успел. (2 раза)

4. С улыбкой юный барабанщик
На землю сырую упал,
И смолк наш юный барабанщик,
Его барабан замолчал. (2 раза)

5. Промчались годы боевые,
Окончен наш славный поход,
Погиб наш юный барабанщик,
Но песня о нём не умрёт. (2 раза)

16—23 octombrie — Săptămîna științei și tehnicii sovietice

Mare e forța științei și tehnicii sovietice! Cuceririle ei slujesc oamenilor, îi ajută să-și creeze un trai mai fericit. Iată cîteva dintre noile cuceriri ale tehnicii sovietice:

Mașinile care CITESC și TRADUC

In Uniunea Sovietică, în fiecare an, apar noi mașini electronice: mașina care face calcule foarte complicate pentru a prezice vremea, mașina „bibliograf", care te poate informa într-un timp foarte scurt ce materiale există în bibliotecă din domeniul care te interesează.

Iată și „Mașina care citește". In fața ei poți așeza un ziar o revistă sau o carte obișnuită. Mașina urmărește cu o rază literele, acumulează semnele electronice și pune în funcțiune un mecanism care pronunță cuvintele. Firește că mașina nu poate citi expresiv. Ea nu pronunță litere, ci silabe, citește monoton, dar citește. Vă închipuiți însă cît de folositoare este ea pentru oamenii fără vedere, pe care îi ajută să afle din cărți tot ce doresc.

Mai există și „mașina traducător". Cineva bate textul, să spunem în limba franceză, și peste cîteva secunde din mașină iese textul tradus în limba rusă. Mașina nu numai că traduce cuvintele dar respectă și unele reguli gramaticale. De exemplu, cînd mașina electronică traduce în rusește un text din limba engleză, ea omite articolul, deoarece această categorie gramaticală nu există în limba rusă, respectă cazurile și uneori schimbă ordinea cuvintelor.

„Mașinile-traducător" se vor perfecționa cu timpul. Ele vor fi înzestrate cu un bagaj mai mare de cuvinte și vor putea traduce proverbe, expresii literare frumoase.

...Dar se înțelege că nici cea mai perfecționată mașină nu va putea traduce versurile lui Eminescu în limba rusă sau versurile lui Pușchin în limba romînă!

Autobuzul „ZIS-127"

Pe autostrada Moscova-Simferopol gonește cu 100 km. pe oră autobuzul „ZIS-127".

Drumul e lung, dar pasagerii din acest autobuz călătoresc confortabil. Fotoliile moi se pot transforma după nevoie în canapele pentru dormit. Lîngă fiecare fotoliu se află o cască de radio, la care se pot asculta emisiunile de la Moscova și alte orașe din țară. In autobuz nu pătrunde nici praful, nici gazele de la motor, căci ușile și ferestrele sînt perfect închise. Temperatura este menținută aceeași prin valul de aer curat și proaspăt care se pompează de către ventilatoare.

Pentru călătoriile din timpul iernii, sînt instalate aparate de încălzire. Geamurilor ferestrelor sînt și ele încălzite cu aer cald, pentru a fi ferite de îngheț.

Conductorul autobuzului este ajutat de diferite dispozitive mecanice. Dacă se defectează sistemul frînelor, intră în funcțiune un semnalizator sonor care-l dă de veste conductorului. Pe acoperișul autobuzului este instalat un proiector puternic, care-i luminează drumul. Autobuzul „Zis-127" a fost construit de fabrica de automobile „I. V. Stalin".

Televiziune ÎN CULORI

In Uniunea Sovietică, milioane de spectatori pot urmări emisiunile aparatelor de televiziune de tip nou: „Sever", „Zenit", „Zvezda".

Inginerii sovietici continuă să lucreze la perfecționarea televizorului.

Inginerii N. Beliaev, P. Korșunov și V. Semenov au creat aparate de transmisie și de recepție în culori, un mare televizor experimental „Curcubeul", care, după primele încercări, a dat bune rezultate. Acum se transmit, cu titlu de experiență, piese de teatru, concerte și filme în culori.

Inginerii sovietici lucrează pentru a pune la punct un aparat de televiziune universal, care să reproducă imaginile în negru și alb și tot atît de bine în culori.

10 ani de la Conferința Națională a P.C.R.

★ Puține luni trecuseră de la prăbușirea fascismului sub loviturile glorioaselor armate sovietice, cînd în patria noastră, a avut loc Conferința Națională a Partidului Comunist Romîn. Evenimentul acesta, de la care se împlinesc 10 ani, a fost deosebit de însemnat în viața poporului nostru, în viața partidului clasei muncitoare.

Eliberarea țării noastre de sub călcîiul fascist, deschisese poporului muncitor drumul către o viață mai bună. Insă în calea năzuințelor poporului, burghezia și moșierimea sprijinite de reprezentanții lor din guvern și de imperialiștii de peste hotare, semănau tot felul de piedici. Ei nădăjduiau să înscăuneze iar vechea orînduire. Dar clasa muncitoare, în alianță cu țărănimea muncitoare, sub conducerea Partidului Comunist, lupta cu dîrzenie pentru înfăptuirea unor adevărate libertăți democratice. La 6 Martie 1945, clasa muncitoare în alianță cu țărănimea muncitoare a adus la cîrma țării un guvern democratic, care reprezenta puterea de stat a maselor populare. Inaintea partidului stăteau sarcini mari, ca reforma agrară și refacerea economiei țării ruinată de război și de jaful hitleriștilor.

In aceste împrejurări a avut loc în octombrie 1945, Conferința Națională a P.C.R. Raportul politic al Comitetului Central a fost ținut de tovarășul Gheorghiu-Dej. Printre hotărîrile istorice ale acestei Conferințe, au fost și cele luate în problema reconstrucției și desvoltării economiei țării. Burghezia și moșierimea ținuseră țara noastră într-o mare înapoiere industrială pentru a o face dependentă de statele capitaliste din apus. Partidul a alcătuit atunci un adevărat plan de transformare a patriei nostre într-o țară industrial-agrară înaintată. La temelia acestei transformări stătea crearea unei puternice industrii grele. Ca o sarcină importantă a fost stabilită de asemenei electrificarea țării, datorită căreia industria să aibă izvoare mari de energie. In domeniul agriculturii, Conferința a prevăzut înfăptuiri mari, ca de pildă desăvîrșirea reformei agrare, organizarea S.M.T.-urilor, mărirea suprafețelor cultivabile și dezvoltarea cooperației sătești.

Cu toată împotrivirea dușmănoasă a forțelor reacționare, poporul nostru muncitor, sprijinit și ajutat frățește de Marea Uniune Sovietică, a îndeplinit cu succes planul de refacere economică a țării. ★

Conferința Națională a Partidului a pus problema întăririi alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, temelia puterii populare. Acest lucru avea să întărească unitatea de luptă a oamenilor muncii împotriva burgheziei și moșierimii care mai avea încă reprezentanți în guvern. Astfel, strîns unit, poporul nostru muncitor a obținut succese mari în lupta pentru doborîrea exploatării. Succesele acestea au fost încununate de răsturnarea monarhiei, și de proclamarea Republicii Populare Romîne, stat în care puterea aparține în întregime poporului.

In ce privește politica externă a statului nostru, Conferința Națională a arătat că ea trebuie să fie o politică de pace, de întărire a prieteniei cu toate popoarele și, în primul rînd cu marele popor sovietic. Pentru a-și împlini cu cinste sarcina sa de avantgardă a clasei muncitoare, partidul a discutat în Conferință problema întăririi unității rîndurilor sale, a muncii de educație comunistă a membrilor săi. Conferința a aprobat atunci Statutul Partidului și a ales Comitetul său Central.

Azi, după un deceniu de la Conferința Națională, măretele înfăptuiri ale poporului nostru grăesc singure cît de chibzuite și juste au fost hotărîrile conferinței și întreaga politică desfășurată de partid în anii aceștia. In lupta pentru industrializarea țării, oamenii muncii conduși de partid au obținut succese însemnate. Primul nostru plan cincinal a fost îndeplinit înainte de termen în numeroase întreprinderi, țara noastră produce tot mai multe mașini de tot felul. Agricultura țării noastre a înflorit și s-a desvoltat, tot mai mulți țărani muncitori pornesc pe drumul transformării socialiste a agriculturii. Roadele minunate ale muncii poporului condus de partid sînt tot mai îmbelșugate, an de an. Uniți în jurul partidului, oamenii muncii din patria noastră luptă necurmat pentru făurirea socialismului, pentru apărarea păcii. Cel de al II-lea Congres al P.M.R., care va avea loc în decembrie anul acesta, ei îl cinstesc prin noi înfăptuiri, prin muncă eroică și avîntată.

Spre măestria sportivă

★ ★ ★

Drumul către măestria sportivă începe din sala de sport a școlii. Asta o știu foarte bine pionierele din clasele a VI-a A și B de la Școala medie nr. 22 din București

★ ★ ★

Veşti pionierești

O ceată sgomotoasă de copii

Pe una din ulițele satului o ceată zgomotoasă de copii se îndrepta spre gospodărie. Erau pionierii care veniseră să dea și ei o mînă de ajutor la strînsul roșiilor. Ei n-au pierdut timpul fără folos! In timp de 4 zile au cules aproape 1.800 kg. de roșii. A fost prima lor mare acțiune pionierească din anul acesta.

Apoi și-au pus în planul unității să mai vină la gospodărie.

Stelian PREDESCU
corespondent — comuna Rățești
regiunea Pitești

De ce ne-au felicitat

Săptămîna trecută, Gyuri Kálmán a venit într-o fugă la mine:

— Au ieșit vecinii și au început să astupe gropile locului viran de pe strada noastră, mi-a zis el gîfîind. Nu face ca noi să stăm degeaba!

— Bineînțeles, dar să chemăm și pe ceilalți băieți de pe strada noastră. Să formăm o brigadă!

Zis și făcut. I-am luat pe frații Varadi pe cîțiva băieți, cîteva fete și... hai la treabă.

Am cărat pietriș, am ajutat la alcătuirea straturilor de flori. In două zile, locul viran din strada Decebal s-a făcut de nerecunoscut. A apărut un mic, dar frumos părculeț.

Despre toate astea au aflat pionierii din școala noastră și ne-au felicitat.

Tibor ACS
cl. a VI-a A, Școala de 7 ani nr. 10
Oradea

Avem acum o livadă

Anul trecut, am plantat o livadă întreagă de pruni și caiși. Tovarășa învățătoare ne-a zis: „O să crească odată cu voi, iar peste ani, cînd veți fi oameni mari, veți veni și veți spune școlarilor de atunci: Acești pomi, i-am plantat cînd eram de vîrsta voastră!"

...Deocamdată, noi am curățit crengile uscate din livadă și am înlocuit puieții stricați cu alții noi. Unitatea noastră a luat o hotărîre: toți pionierii să îngrijească livada!

Dumitru CONDILA
cl. a IV-a A
comuna Atîrnați raionul Alexandria

Socoteala de-acasă...

— FOILETON —

Lucrurile pe care vreau să vi le povestesc s-au întîmplat cu o lună-două în urmă în grupa I a clasei a V-a din Mîndra. Președintele grupei era Bera Aurel. Un băiat bun.

„..CINEVA CARE STIRNEȘTE „ADMIRAȚIA"

Unii copii îi admiră pe cei care învață bine, alții pe cei care desenează frumos ori pe cei totdeauna veseli. Sînt și alții, mai puțini e drept, care admiră pe unul voinic numai pentru că e voinic și-i pus oricînd pe bătaie. Se spune însă că adesea „sacul își găsește petecul". Este o veche zicală populară. Sacul, după părerea mea, în această poveste ar fi Vlad Viorel, iar petecul — Constantin Ion, amîndoi din aceeași grupă cu Bera. Pe Vlad nu vi-l descriu, pentru că am făcut-o mai sus. (E vorba de băiatul voinic și bătăuș). De Constantin n-am de spus mai mult decît că are o admirație grozavă pentru Vlad... Și iată ce s-a gîndit Ion într-o zi: dacă Vlad ar fi președinte?... Bună idee! Atunci el, Ion, ar trăi fără grijă. Nu l-ar mai certa nimeni pentru toate năzbîtiile lui. Ar fi doar prieten la cataramă cu președintele (așa visa el)...

Și, în cele din urmă, i-a spus și lui Vlad... Iar acesta și-a dat o palmă peste frunte.

Intr-adevăr, grozavă idee... Și-apoi, de ce n-ar fi ales Vlad? E doar atît de voinic... Nu prea învață bine și e răutăcios? N-are importanță; în schimb, toți îi știu de frică! Așa că el, Constantin, știe ce-are de făcut.

...SOCOTEALA DE-ACASA NU SE POTRIVEȘTE CU CEA DIN TIRG

Deși era supărat foc (aflase gîndurile lui Constantin), Bera nu a lăsat alegerile în voia soartei, ci le-a pregătit așa cum trebuie. A întocmit darea de seamă, s-a sfătuit cu președintele detașamentului, au împodobit frumos clasa. S-a mai înseninat doar cînd, în adunare, pionierii au pomenit la discuții despre excursiile, jocurile, faptele interesante de anul trecut.

Numai Vlad moțăia într-un colț,

pe cînd Constantin se tot foia în bancă și nu-și mai găsea astîmpăr.

După discuții, vechiul președinte se cheamă că a fost eliberat din funcție — și Bera trecu în bancă. Vlad îl privi atunci batjocoritor printre gene, iar Constantin rîse gros: hă! hă!

— Propuneri... Cine are de făcut propuneri?

Atunci se înfipse Constantin cu degetele răschirate și cu gălăgie: Eu, eu! Mai erau și alte mîini ridicate și atunci, Constantin, fără să-i dea nimeni cuvîntul, începu un fel de discurs, cu multe ifose:

— Dragi tovarăși... Eu vă propun pe un bun tovarăș al nostru, cel mai puternic din grupă... Grupa noastră va avea un președinte cu care să se mîndrească... Il propun pe Vlad.

Apoi se așeză triumfător. O clipă domni tăcere, apoi începură să vorbească toți deodată:

— Asta e nerușinare — țipă Oancea. Să propui pe unul ca Vlad înseamnă să-ți bați joc de grupă!

— Să ne spună Constantin — sări Prică — pentru care motiv îl propune pe Vlad?

Constantin începu să se simtă prost:

— Păi, am spus o dată!

— Numai pentru atîta?

— Da.

In clasă izbucni un nemaipomenit hohot de rîs.

Cucu, pioniera care conducea adunarea din partea colectivului de conducere al detașamentului, interveni cu un zîmbet ascuns:

— Dacă propunerea s-a făcut, noi trebuie să trecem la vot...

Clipa era grea. Dacă cumva...

Dar nu se întîmplă nimi:. Pentru Vlad ridică mîna doar... el. In zadar îi dădea cu cotul lui Constantin. Acesta stătea liniștit și se uita drept înainte.

— Acu te cunosc... îi șuieră Vlad la ureche, lăsînd și el mîna ins.

Pentru prima dată în această adunare, Bera zîmbi. Ii pierise necazul. Iată ce înseamnă să ai adevărați tovarăși;

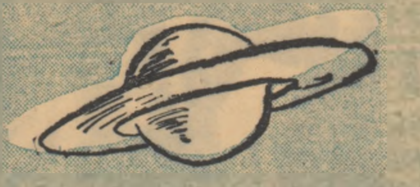
ei știu ce înseamnă să-i alegi pe cei mai buni

A. WEISS

Mioara Cremene

Ilustrații de E. ZUKERMAN și BURSCHI

Nemaipomenitele aventuri ale unei CĂLĂTORII INTERPLANETARE

(Prin telefon de la corespondentul nostru special).

Astă seară, a aterizat la aerogara „Solarul nostru" racheta interplanetară a cunoscuților pionieri Rică, Tică, și Lică, în frun-

te cu Gică Explozie, zis Savantul. Avînd în vedere extraordinarele descoperiri făcute în călătoria lor, am socotit de datoria noastră să

le cerem îngăduință de a publica în ziarul nostru fragmente din jurnalul lor de bord.

Una dintre cele mai neașteptate comunicări făcute de curajoșii savanți, este aceea că, în mai toate planetele sistemului solar, se află locuitori. Această veste a întrecut cele mai înaripate născociri și a turtit fesul lui Ionică Numămișcdeacasă zis Roadecarte, care susținea contrariul, numai că să-i caute rică lui Gică.

Cei ce se interesează de ultimele descoperiri științifice vor afla amănunte din jurnalul de bord ținut de ofițerul Rică.

Dăm mai jos cîteva fragmente din jurnal.

1 septembrie, ora 4 după amiază, (ora pămîntului).

..Abia am decolat și, (zărit prin vizorul de plexiglas) pămîntul a și rămas mic, mic. Mai întîi cît o minge — comparația e a lui Tică, bine cunoscut fotbalist —, pe urmă cît balonul unei retorte — se înțelege, asemănarea a găsit-o Gică savantul —, însfîrșit cît un nasture. Pe asta a spus-o Lică, asul cartierului la fotbal cu nasturi — (sic, Lică, nasturele ăsta nu-l poți cîștiga!)

Ne-am înălțat simțitor. Ce minunat e să zbori! Inimile ne bat de emoție. (E și lesne de înțeles: cine știe ce aventuri ne așteaptă!) Îmi închipui că orice băiat și-ar da cu plăcere colecția de timbre, ca să fie în locul nostru. Ce-o să ne invidieze toți la întoarcere. Noi însă o să fim modești. N-o să facem ca Doru din clasa noastră, care, de cînd a luat diplomă de merit, nu mai vorbește cu nimeni... Noi, deși vom fi savanți renumiți, ne vom juca mai departe, cu toată lumea.

Ora 4,30 (ora pămîntului).

Pe Mercur, un singur locuitor... Colegul nostru Ilie Doftorițescu, care, chiar cînd n-are temperatură, freacă termometrul pînă cînd arată că-i bolnav.

Ne-a spus:

— M-am mutat deocamdată aici... am de lucru. Fabric cîteva termometre în care pun atîta mercur, încît să arate veșnic 40 de grade. Pe urmă cobor. Am nevoie de anul chiar săptămîna viitoare. Avem teză la istorie...

Ora 5 (ora pămîntului).

Am făcut o descoperire epocală. De multă vreme savanții se întrebau de ce e planeta Venus veșnic înconjurată de cețuri... Noi știm! Pentru că pe Venus e foarte multă apă... Bine, bine, vor spune savanții, asta ne-am închipuit-o și noi, dar de unde atîta apă?... Ei, bine, noi am aflat! Și stați să vedeți cum:

Am aterizat cu racheta pe un vîrf de munte, singurul loc uscat pe care l-am putut găsi. De cum am coborît, am auzit niște plînsete și vaiete sfîșietoare. Am căutat împrejur, și ce credeți c-am zărit? Pe malul oceanului, cu picioarele în apele sale sărate, niște fete plîngeau, plîngeau sfîșietor. Ne-am apropiat de ele și le-am întrebat:

— Fetelor, de ce plîngeți?

Ne-au răspuns fără să se oprească din lacrimi:

— Fiindcă plouă...

Am profitat de ocazie ca să le mai punem o întrebare, de astă dată în scop științific:

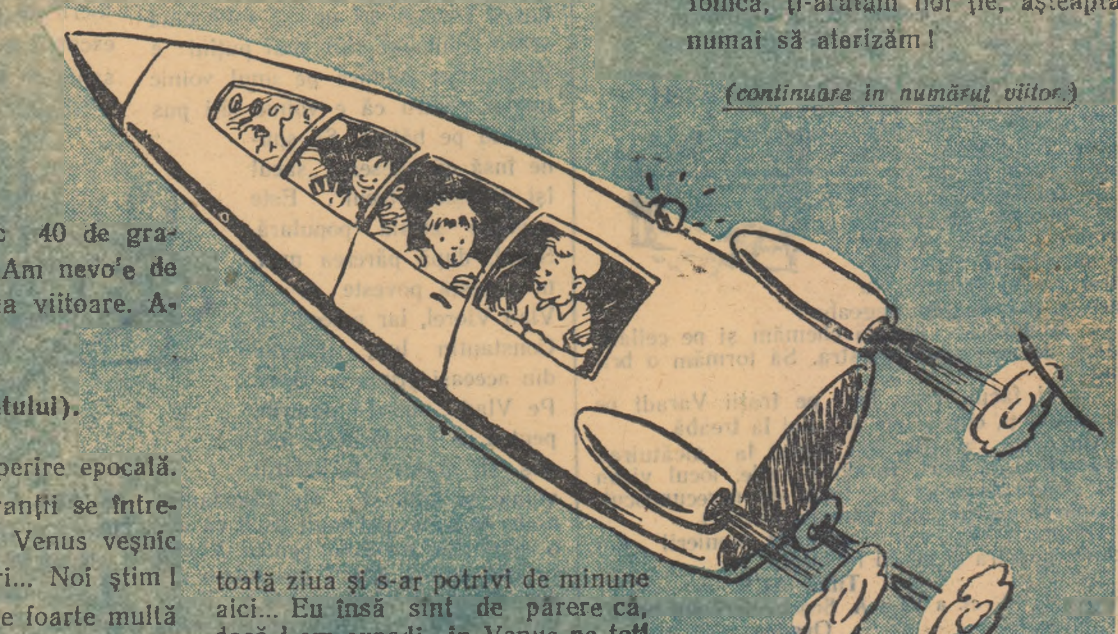
— Și de ce plouă?

— Fiindcă plîngem noi...

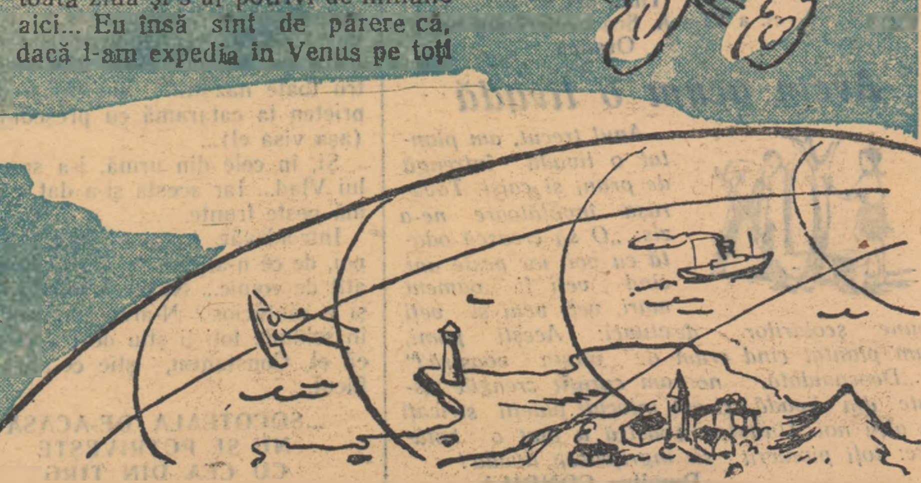
Astfel am putut afla că Venus este planeta plîngăcioaselor și că potopul de apă se datorește lacrimilor lor. Auzind aceasta, Lică a întrebat dacă n-am putea-o trimite cu următoarea expediție și pe sora lui, Nina, care plînge mult, și mai

ales cînd e chemată la tablă... Gică, savantul, are de asemeni o surioară alintată, care urlă

toată ziua și s-ar potrivi de minune aici... Eu însă sînt de părere că, dacă l-am expedia în Venus pe toți plîngăcioșii din cartierul nostru, ne-ar trebui la următoarea vizită o hidro-rachetă prevăzută cu un sistem de bărci pneumatice ca să aterizăm... Fiindcă n-am mai găsi pe aici nici o piatră uscată!...

Ora 5,30 (ora pămîntului)

Am făcut o scurtă vizită pe Marte. Închipuiți-vă, și aici am găsit locuitori! Ne-a întîmpinat o ceată întreagă de băieți înarmați cu bețe, praștii și saci cu nisip. (De aceea am și plecat atît de repede). Avînd în vedere că și eu sînt cunoscut la școală pentru pumnii mei și că Marte e planeta bătăușilor, Gică mi-a propus să rămîn. N-am vrut însă să primesc. Fiecare stradă cu bătăușii ei. Nu-mi place să schimb cartierul!

Ora 6 (ora pămîntului)

Zburăm cu repeziciune uimitoare... Aparatele radar de pe bord semnalizează: Atențiune! Un corp necunoscut se apropie în mare viteză de aeronavă... Servanții au trecut la tunurile atomice... Poate fi un meteorit periculos. Tică așteaptă să lanseze primul proiectil.

Dar... în raza noastră vizuală apare meteoritul. E o piatră. O piatră obișnuită care zboară, aruncată din toate puterile (desigur cu praștia, de inamicul nostru Ionică Numămișcdeacasă). Ah, Ionică, Ionică, ți-arătăm noi ție, așteaptă numai să aterizăm!

(continuare în numărul viitor.)

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52